

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.871 van 10 februari 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanese staatsburger van Jaali-origine te zijn afkomstig van Khartoum. U verklaart sinds uw aankomst in België niet te zijn teruggekeerd naar Soedan.

Op 10 augustus 2005 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) die op 24 mei 2007 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd vervolgens op 28 september 2007 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25 januari 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U blijft bij de eerder door u in het kader van uw eerste asielprocedure aangehaalde feiten en vernam van uw familie dat de Veiligheidsdienst nog steeds naar u op zoek is. U werd bovendien bij wijze van waarschuwing gedagvaard om op 8 november 2007 voor de Dienst van de Algemene Veiligheid te verschijnen. Op dat ogenblik waren er immers problemen binnen de Soedanese regering van Nationale Eenheid omdat het

vredesakkoord van 2005 niet naar behoren uitgevoerd werd. Uit vrees dat de oppositie gebruik zou maken van deze situatie om kritiek te uiten op de regering en het vredesakkoord werden opposanten tegen het akkoord, waaronder uzelf, bij voorbaat geïntimideerd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat enkel nieuwe elementen (feiten of stavingsstukken) relevant zijn voor de beoordeling van uw tweede asielaanvraag. Het enig nieuwe feit dat u aanhaalt in het kader van uw tweede asielaanvraag betreft het dagvaardingsbevel van 4 november 2007. Voor het overige blijft u bij de eerder door u in het kader van uw eerste asielprocedure aangehaalde feiten (gehoorverslag CGVS van 22 juli 2008, p. 18). U gaat er van uit dat u bij wijze van waarschuwing gedagvaard werd omdat er belangrijke spanningen waren binnen de Soedanese regering van Nationale Eenheid tussen het NCP (National Congress Party) en het SPLM (Sudan People's Liberation Movement). Het vredesakkoord van 2005 werd met name niet naar behoren uitgevoerd, het probleem in Abyei raakt(e) maar niet opgelost en er kwam kritiek van vooraanstaande politici van het SPLM. Om te voorkomen dat de oppositie gebruik zou maken van deze situatie om kritiek te uiten op de regering en het vredesakkoord werden opposanten tegen het akkoord, waaronder uzelf, bij voorbaat geïntimideerd. Dit zou aantonen dat u bij uw vertrek uit Soedan wel degelijk problemen had met de Soedanese autoriteiten omwille van uw beweerd politieke activiteiten (gehoorverslag CGVS van 22 juli 2008, p. 4-10). In het kader van uw eerste asielaanvraag werd echter door het Commissariaat-generaal, en in beroep ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vastgesteld dat u niet wist te overtuigen inzake uw recente politieke en studentenactiviteiten, noch betreffende uw directe vluchtaanleiding. Het door u neergelegde dagvaardingsbevel (stuk 1) is niet van aard deze vaststellingen te wijzigen. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten immers een coherent en geloofwaardig asielrelaas te ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien dient vastgesteld te worden dat het door u voorgelegde document geen melding maakt van de reden waarom u gedagvaard wordt. U gaat er van uit dat uw dagvaarding te maken heeft met de problemen binnen de regering van Nationale Eenheid, maar het betreft in casu enkel veronderstellingen uwentwege die u op geen enkele wijze hard maakt. U leidt dit met name af uit het feit dat u in 2005 bent moeten vluchten omwille van uw beweerd politiek engagement tegen het vredesakkoord (gehoorverslag CGVS van 22 juli 2008, p. 7-9), en omdat bepaalde opposanten tegen het akkoord eveneens moeilijkheden kregen in de periode waarin de problemen binnen de regering hun hoogtepunt kenden. Zoals reeds vermeld, werden uw beweerd politiek engagement en de problemen die u in het verleden als gevolg hiervan beweert te hebben ondervonden echter niet aannemelijk bevonden, terwijl u verder geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat vermeende opposanten, waarvan u er overigens slechts één bij naam kan noemen, in de periode waarin u gedagvaard werd problemen kregen met de autoriteiten (gehoorverslag CGVS van 22 juli 2008, p. 12-15). Derhalve maakt u geenszins aannemelijk dat u om de door u aangehaalde reden gedagvaard wordt, laat staan dat dit een bewijs vormt van de eerder door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

De door u neergelegde internetartikels betreffende de problemen in Abyei en de kritiek van SPLM'er Amun op de regering en de uitvoering van het vredesakkoord (stuk 4), veranderen niets aan voorgaande vaststellingen. Deze documenten - waarin u overigens niet vermeld wordt en die betrekking hebben op gebeurtenissen die dateren van eind 2007 - tonen immers enkel aan dat er bepaalde problemen zijn rond de uitvoering van het vredesakkoord van 2005, wat op zich niet betwist wordt.

Voorts legt u een procedurerichtlijn van het Ministerie van Nationale Defensie (stuk 2) neer waaruit blijkt dat rekruten die na het medisch onderzoek ingedeeld worden in categorie D niet moeten trainen en vrijgesteld worden van legerdienst. Dit stond echter al vast in het kader van uw eerste asielaanvraag en werd nooit betwist. Bovendien bewijst

dit geenszins dat u in categorie D werd onderverdeeld omwille van uw beweerd politiek engagement, noch dat een onderverdeling in deze categorie negatieve gevolgen zou hebben voor een eventuele tewerkstelling of voor uw functioneren binnen de Soedanese samenleving, zoals u beweert (gehoorverslag CGVS van 22 juli 2008, p. 16-17).

Wat betreft het door u neergelegde internetartikel van 11 juni 2007 (stuk 3) betreffende de angst van vele Soedanese jongeren om in het kader van de militaire dienstplicht naar het front gestuurd te worden, wordt niet ingezien op welke manier dit bijdraagt tot uw asielrelaas daar u over een definitieve vrijstelling van militaire dienstplicht beschikt.

De overige door u neergelegde documenten werden tot slot reeds neergelegd en besproken in het kader van uw eerste asielprocedure (stukken 5 tot 10). Bijgevolg acht de Commissaris-generaal het niet opportuun hier nogmaals op in te gaan. Volledigheidshalve dient evenwel opgemerkt te worden dat u – in tegenstelling tot de eerder door het CGVS gemaakte vaststelling - wel vermeld wordt in de getuigenis van Diya Aldien Mohammed Altahir, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent terecht stelde dat deze getuigenis niet dienstig is aangezien voormelde persoon uw beweerde vervolgingsincidenten sinds 2000 niet heeft meebeleefd daar hij toen niet meer in Soedan verbleef. De kwestieuze getuigenis heeft dan ook geen betrekking op uw directe vluchtaanleiding maar enkel op uw beweerde activiteiten en problemen in de jaren 1990 die reeds behandeld werden bij uw asielaanvraag in Syrië, die overigens geweigerd werd wegens een gebrek aan geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat u uw land uit “vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van de vluchtelingen en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij meent dat zijn dagvaardingsbevel wel degelijk bewijskrachtig is aangezien dit zijn asielrelaas ondersteunt, ter staving waarvan hij verwijst naar het feitenrelaas.

Verzoeker stelt dat hij zijn tweede asielaanvraag uiteraard opnieuw baseert op de elementen welke reeds door hem werden uiteengezet tijdens de eerste asielaanvraag daar dit de redenen zijn waarom hij zijn land is ontvlucht. Met de motieven zoals uiteengezet door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan hij zich nog steeds niet akkoord verklaren.

Verzoeker wijst erop dat de authenticiteit van zijn documenten nooit werd betwist zodat er geen reden is om te twijfelen aan de bewijswaarde van het thans voorgelegde document. Uit zijn documenten zou blijken dat hij politiek actief was in Soedan en om die reden moeilijkheden kreeg met de overheid.

Verzoeker betoogt dat uit het feit dat er geen reden op de dagvaarding wordt vermeld niet kan worden afgeleid dat dit document geen bewijs vormt van zijn ingeroepen vervolgingsfeiten. Hij heeft duidelijk en plausibel uitgelegd dat de problemen binnen de regering aan de oorzaak liggen en andere opposanten ook middels dagvaardingen werden geïntimideerd. Bovendien zouden bepaalde opposanten eveneens moeilijkheden hebben gekregen in de periode dat de problemen binnen de regering hun hoogtepunt kenden. Daardoor zou verzoekers veronderstelling redelijk en geloofwaardig zijn.

Verzoeker beweert dat ook de internetartikels zijn veronderstelling ondersteunen en zij, niettegenstaande dat hij hierin niet met naam wordt genoemd, zijn asielaanvraag onderschrijven.

Aangaande de procedurerichtlijn stelt verzoeker dat de autoriteiten uiteraard geen vrijstelling zouden geven met als melding 'politiek opposant'. De aangewende medische redenen zouden de werkelijke redenen moeten maskeren. Verzoeker wijst erop dat de procedurerichtlijn stelt dat het voor elke persoon die zijn legerdienst niet heeft volbracht verboden wordt te werken in de civiele sector. Hij beweert dat dit ook geldt voor personen die vrijgesteld werden omwille van medische redenen, aangezien er anders een bijkomend artikel zou zijn voorzien voor deze groep van personen.

Verzoeker verwijst naar de documenten die hij reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft bijgebracht en beweert dat het geen twijfel lijdt dat hij voor het jaar 2000 werd vervolgd omwille van zijn politieke activiteiten. Er zou geen reden zijn om te twijfelen aan het feit dat ook zijn problemen na dit jaar politiek gerelateerd zijn.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing voortdurend teruggrijpt naar zijn eerste asielaanvraag. Hij beweert tijdens huidige procedure verschillende malen te hebben gevraagd om zijn eerdere verklaringen te verduidelijken aangezien hij ervan overtuigd was dat deze fout werden geïnterpreteerd. Dit werd door de interviewer steeds geweigerd. Verzoeker vindt het niet correct voortdurend te moeten lezen dat zijn eerdere verklaringen niet wisten te overtuigen, nu hem de kans niet werd gegeven om een tweede maal hierop in te gaan. De beslissing zou dan ook gemotiveerd zijn op gegevens die niet in het tweede asioldossier terug te vinden zijn, zodat deze niet correct werd gemotiveerd.

Uit het voorafgaande zou blijken dat verzoeker heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van artikel 1, A (2) van de voormelde Conventie van Genève.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het CGVS geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij een gegronde vrees voor vervolging

koestert op basis van zijn problemen uit de jaren negentig, noch omwille van zijn problemen na zijn terugkeer naar Soedan in het jaar 2000 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 2). Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 2168 van 28 september 2007 (ibid., stuk 0).

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij zich voor zijn tweede asielaanvraag opnieuw op de elementen baseert die reeds door hem werden uiteengezet tijdens zijn eerste asielaanvraag.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich er in het verzoekschrift toe beperkt zijn verklaringen van bij het CGVS te herhalen en de gevolgtrekkingen van het CGVS te ontkennen doch geen concrete argumenten bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de motivering omtrent de dagvaarding die stelt dat (i) dit document niet bewijskrachtig is daar het geen coherent en geloofwaardig asielrelaas ondersteunt (ii) het geen melding maakt van de reden waarom verzoeker gedagvaard zou zijn (iii) verzoekers bewering dat deze dagvaarding te maken heeft met de problemen binnen de regering een loutere veronderstelling betreft, die hij op geen enkele wijze hard maakt (iv) verzoeker deze veronderstelling afleidt uit zijn beweerde politieke engagement en problemen in het verleden, die echter reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld (v) hij geen begin van bewijs bijbrengt omtrent het feit dat vermeende opposanten, waarvan hij er overigens slechts één bij naam kon noemen, in de periode waarin hij gedagvaard werd problemen kenden met de autoriteiten. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat de dagvaarding eigenlijk gewoon een waarschuwing was en er, ondanks dat hij geen gevolg gaf aan de convocaties, niets zou zijn gebeurd; er kwam geen nieuwe convocatie en de veiligheidsdienst kwam niet naar zijn huis (map tweede asielaanvraag, stuk 3, p.11). Derhalve maakt hij hoe dan ook niet aannemelijk dat de overheid actueel nog daadwerkelijk actief naar hem op zoek zou zijn. Dit alles klemmt des te meer daar verzoeker niet kon aangeven wat de artikelen inhouden die worden vermeld in de dagvaarding en tevens verklaarde dat hij het aan niemand heeft gevraagd omdat de inhoud ervan volgens hem er niet toe doet en het gewoon dient om iemand op te pakken (ibid., p.10). Nochtans kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zou informeren over de inhoud van een dagvaardingsbevel dat tegen hem wordt uitgevaardigd.

Aangaande het bijgebrachte artikel betreffende de problemen in Abyei motiveert de bestreden beslissing terecht dat verzoeker hierin niet wordt vernoemd; dat het betrekking heeft op gebeurtenissen die dateren van eind 2007 en hoogstens kan aantonen dat er bepaalde problemen zijn rond de uitvoering van het vredesakkoord van 2005, wat op zich niet betwist wordt.

Het internetartikel betreffende de angst van vele jongeren om naar het front te worden gestuurd in het kader van de militaire dienstplicht is evenmin dienstig aangezien verzoeker over een definitieve vrijstelling van militaire dienstplicht beschikt.

Wat betreft de procedurerichtlijn van het Ministerie van Nationale Defensie, stelt de bestreden beslissing met recht dat deze geenszins bewijst dat verzoeker in categorie D werd onderverdeeld omwille van zijn beweerde politieke engagement, noch dat een onderverdeling in deze categorie negatieve gevolgen zou hebben voor verzoekers tewerkstelling of

functioneren binnen de Soedanese maatschappij. Verzoeker brengt immers geen begin van bewijs bij ter staving van zijn bewering dat waar de procedurerichtlijn stelt dat elke persoon die zijn legerdienst niet heeft volbracht verboden wordt te werken in de civiele sector, dit ook geldt voor personen die vrijgesteld werden omwille van medische redenen. Het is hoegenaamd niet aannemelijk dat een persoon die om medische redenen wordt vrijgesteld van de legerdienst door het Ministerie van Defensie om deze reden zou worden bestraft met een uitsluiting van werk in de civiele sector.

Met betrekking tot de overige bijgebrachte documenten, stelt de bestreden beslissing met recht dat deze reeds werden neergelegd en besproken tijdens verzoekers eerste asielaanvraag, zodat zij niet vermogen aan de tijdens deze asielaanvraag gedane vaststellingen afbreuk te doen.

Waar verzoeker betoogt dat hij de kans niet kreeg om zijn verklaringen van tijdens zijn eerste asielaanvraag te verduidelijken en de bestreden beslissing is gemotiveerd op basis van elementen die niet in het tweede asioldossier voorkomen kan worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

Gelet op het voormelde, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees worden aangenomen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te willen kennen. Hij stelt dat minstens genoegzaam werd aangetoond dat hij bij een eventuele terugkeer het risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

Verzoeker brengt, behoudens de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, geen elementen bij om zijn verzoek om subsidiaire bescherming te staven. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.2), zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 februari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.